

تَرْكِتُ بِهِ عَادَتْ دَادَن

مُحَمَّد قَطْب

اسلام عادت را به عنوان وسیله‌ای از وسایل تربیتی مورد استفاده قرار داده هر چیز خوب و خیری را تبدیل به عادت می‌کند ، جان بدون هیچ رنجی بوسیله عادت قوام می‌گیرد و بدون هیچ زحمت و مقاومتی استوار می‌ماند .

در همان هنگام که کار عادة انجام می‌گیرد آن هدف و مقصودی رانیز که باعث ایجاد آن عادت برای رسیدن بدان گردیده است پیوسته به یادش آورده نمی‌گذارد خود کار و خشک و بیرون به کار خود ادامه دهد . همیشه به انسان گوشزد می‌نماید چرا و برای چه مقصود و منظوری بدینکار عادت کرده است ، پیوند زندگانی بین قلب بشری و خدا ایجاد می‌کند و چنان رابطه متصل کننده ای ترتیب می‌دهد که چون سیم برق نور درخشنانی به قلب رسانیده چنان پرتوافکنی و نورافشانی ای در آن رابطه برقرار می‌کند که هرگز ظلمتی در آن راه نخواهد یافت .

اسلام از آغاز شروع کرد به از بیسن بردن عادات بدی که از زمان جاھلیت در محیط عربی ایجاد شده بود و در آنجا حکومت می‌گردید . برای

عادت ، نقش بزرگ و مهمی را در زندگی بشری بازی می‌کند . عادت ، برای اینکه کوشش انسان را در زندگی روزمره تبدیل به یک اسر عادی آسانی کند قسمت بزرگی از سعی و مجاهدت انسان را می‌گیرد تا آنرا در میدانهای تازه کارو تولید و ابداع و ابتکار به کار اندازد . اگر این موهبت خدادادی عادت ، در فطرت بشرگذاشته نشده بود انسان همه عمر را صرف یادگرفتن راه رفتن و سخن گفتن یا آموختن می‌کرد !

عادت با تمام اهمیت و عظمتی که برای انسان دارد ، اگر فاقد آن "آگاهی" لازم و کامل باشد . به عنصر بیهوده نارسانی تغییر شکل می‌دهد و به صورت یک عمل خود به خودی در می‌آید که نه جان آدمی اعمالش را متوجه می‌شود و نه قلب از آن متأثر می‌گردد .

غیر ایمانی و غیر انسانی استوار بود. عادتی چون ترس از فقر نیز که نخستین انگیزه زنده به گور کردن دختران بود روانبودکه با جان روش از نور ایمان که مطمئن به خدا است بتواند آمیزش کند. این کار، یعنی زنده بگور کردن دختران ظلمی بود که هرگز نمی توانست با "حق" که شالوده خلقت آسمانها و زمین بود سر سازش پیش گیرد:

"آنگاه که از دختران زنده بگور شده سؤال شود بچه گناهی کشته شدند؟" ۱

عاداتی چون دروغ و غیبت و سخن چینی و طعنه زدن و بدگوئی و عیبجوئی و کبر فروشی و تفاخر و امثال این عادات نفسانی بد، احتیاج به یک مواجهه و در روایستاندن قاطعی داشت و اسلحه تیزی که بتواند اینها را ریشه کن سازد ارشاد زنده کننده ای بود برای قلب به جان ب عشق الهی و اتصال بدان در آشکار و نهان و دهش و بخشش و گرفتن و دادن با خدا. تمام اینها عاداتی بودکه با تحریکی جان آفرین و با روح، ممکن بود نفس انسانی را در یک لحظه از محیط آن عادات، منتقل و از دورترین نقطه چپ بدون هیچ کندی و تدریجی، به آخرین حد راست برد!

اما عادات "اجتماعی" را که برافکار و ادراکات و مشاعر "فرد" به تنهائی سایه نینداخته با احوال و اوضاع اجتماعی و اقتصادی هم درآمیخته است، نمیتوان چاره کرد جز اینکه به تدریج و پیش روی کند متول شده با پندو وعظ مستمر و ارشاد دائم و زنده ساختن دلها با آن مقابله و مبارزه کرد.

اینکار دو وسیله اختیار کرد؛ یا عادت را فوری و بدون معطلی قطع کردوبه دور انداخت، یا تدریجاً و به کندی ریشه آنها را با تیشه خوبیش ببرید. برای هر یک از عادات به نسبت نوعشان و مقدار ریشه دواییدنشان در جان، یکی از این دو وسیله را انتخاب کرد.

هر عادتی که به اساس و ریشه تصورات و عقیده بستگی داشت و مستقیماً به خدا مربوط میشد از همان ابتدای کار بیدرنگ قطع گردید و به دور انداخته شد. این عادات چون زخم‌های عفونی و ورم‌های ناپاکی بودندکه در بدن پیدا می‌شود و باید آنها را از ریشه درآورد و به دورانداخت و گرنه زندگی کردن ممکن نمی‌شود.

شرک با تمام عادات و وابستگی‌هایش، از عبادت و پرستش بته‌ها گرفته تا گردد آمدن پیرامون آنها و انجام مراسم معینی به خاطر آنها، در اولین لحظه و با ضربتی برندۀ قطع شد، زیرا شرک و ایمان با هم به یک راه نمی‌روند، عبادت و بندگی خدا با پرستش موجوداتی غیر از خدا باهم امکان پذیر نیست.

لذا مسلمان یک عقب گرد کامل صدو هشتاد درجه‌ای صریح و سریعی از محیط فکری قدیمی که در آن به سر می‌بردیمه محیط جدید ایمانی کرد، به محیطی رو گذاشت که هر چیزی در آن حدود بر پایه وحدانیت خالص خدا بناشده بود و تنها یک نیروی توانا بر عالم هستی چیزه وهمه کار در قدرت تصرف او بود.

هیچ متأرکه و سازشی با عادت ننگین زنده به گور کردن دختران امکان نداشت زیرا بر پایه‌ای

شراب بخورد و قبل از رسیدن هنگام نماربههوش آید.

آخرین کام قاطع و دستور صریح تحریم این آیه بود: "بدون هیچ تردیدی شراب و قمار و بت برستی و تبرهای گروپندی (رسم جاھلیت) همه پلبد و نایاک و از عمل شیطان است البته باید از آنها دوری کنید تا رستگارشوید."^۵

کار تحریم زنا هم تدریجاً "صورت کرفت و از نصیحت شروع شد تا تهدید به عقوبتو کیفر اجمالی و سیک تا تهدید به عقاب سُکین معین و همچنین بود و ادار کردن احیاری دختران و کیزکاشان به فحشاء که نخست فرمود اکر خود به عفت مایلند نباید آنها را بدین کار و ادار کرد و به جای آن عقد موقعت راحایران داشت و مباح کرد بعد از این مرحله هم کامی فراز نهاده، زنا و اکراه دختران به فحشاء و ازدواج موقعت همه را تحریم کرد و همه درها را به روی این کار بست حز ازدواج دائمی که به نام خدا و به قصد همیشگی و دائم بودنش صیغه عقد را جاری کنند.^۶

تحریم ربا هم تا سال دهم هجرت آن هنگام که نمو ورش جامعه مسلمانان تکمیل گردید و جان اسلامی در کالبد همه دمیده شد، به ناخیر افتاد.

و اما برده داری هم، از وسائل کند تدریجی برای چاره‌آن استفاده شدوسائل طوری ترتیب داده شد که در آخر به آزاد کردن برداگان منتهی شود زیوال‌الغا، بردگی احتیاج به نهی تدریجی کند داشت و لازم بود قبل از اینکه قانون از خارج آزادی برداگان را اعلام کند، این فکر از دوران جانهایشان بیرون زند. همچنین وسیله‌ای بود که تدریجاً احسان برداگان را نسبت به انسان بودنشان تحریک کند و با ادار ساختن بردهداران

شرابخواری، زناکاری، ربا، بردگی، بدان اندازه که در اجتماع ساری و جاری بود و اجرا می‌شد کمتر به عادات "فردی" و باطن شخصی ارتباط داشت. اینها عاداتی نیستند که مفس بتواند بیکاره از آنها دست کشیده هرگز مشتاقانه به جانب آنها دوباره روی نیاورد و بدان عادت برینگردد!

لذا اسلام برای قطع آنها به تدریج و اقدام مرحله به مرحله و درجات متفاوت پناه برد یا تا هنگام رشد و نمو کامل جامعه اسلامی تحریم آنها را به تأخیر انداخت.

اولین اشاره برای تحریم شراب این آیه بود: "(و از میوه‌های خرما و انگور) که نوشابه‌های شیرین و رزق نیکو از آن سه دست آربید ...^۷ بین مستی و روزی نیکو فرق کذاشت. این آیه ارشادی لطیف و اشاره‌ای دقیق بود و قلیه‌ای هوشیار مسلمین احساس کردند که بالاخره دیر یا زود خدا شراب را تحریم خواهد کرد.

سپس دومین اشاره این بود: "در باره شراب و قماراز تو می‌پرسند بگو دارای گناه بزرگی هستند و نوعی منفعت هم در آنها برای مردم هست ولی گناهشان بزرگتر از نفعشان است.^۸" در این مرحله عقل و وجودان قانع می‌شوند نفس از الفتوانی که گرفته است به نکان و جنبش در می‌اید و از عادتی که داشته است آماده خارج شدن می‌گردد. سومین اشاره بدین مطلب این بود: "ای کسانی که ایمان آورده‌اید در حال مستی بزدیک نمساز نشوید.^۹" مسلمانان را از مستی در حال نماز منع کرد. اینکار در واقع نهی از دست به دست گردیدن شراب در میان مسلمانان بود، زیرا اوقات نماز طوری بود که مسلمان عملان نمی‌توانست

جامعه‌ای تشکیل می‌دهد که تنها افکار و تصویرات و فضائل اسلامی در آن حکم‌فرما باشد و برانگ آن ، در آن واحد ، عملًا عادات فردی و اجتماعی به یکدیگر مربوط شود تا دوام و استمرار آن عادت‌ها تضمین گردد . با به هم پیوسته

به خوشرفتاری با برداش خود احساس شخصیت را در آنها بیدارکرد . با مریوط ساختن دل برداش به خدا مزه آزادی را کم کم در مذاقشان گذاشت و هنگام رو به رو شدن با مشکلات زندگی به خود و به قدرت خدای آفریدگار خود انتکاء داشته باشند .

کاشتن بذر عادات خوب و شایسته هم دارای راهها و مراحل مختلفی است .

برای جانشین کردن ایمان بحای کفروسلمه‌ای استخدام می‌کند که وجودان را به جنیش درآورد زنده کند و ملهم سارد ، وسیله‌ای که یکمرتبه حان را از تصوراتی به تصویرات دیگر و از درکی به درک دیگر منتقل کند . البته نمی‌کدارد همینکه به این مرحله منتقل شد همان‌جایخ بزندو بماند ! فوری آنرا تبدیل به عادت می‌کند ! عادت کدام زمان و مکان و اشخاص درآمد .

شخص مسلمان را از محیط از این کند .

بیرون می‌آورد تا با مومنان دیگر برای این پیدا کند با آن عطفت به هم زند

و بین او و مومنان جان پیوند دوستی و "خوشی" ایجاد گردد که معادل همخونی و بلکه از آن هم نزدیکتر باشد ! پس از آن مومنان را

عادت می‌دهد که از ایمان سخن بگویندو کارهایشان از روی ایمان باشد . با آنان نمساز

می‌خواند و نماز را برایشان عادی می‌کند . همراه با آنان به قرآن گوش فرامی‌دهد تا گوش کردن قرآن برایشان عادی شود . با آنان می‌جوشند

تا جوش و مودت به صورت عادت در آیدوبار بلاهایشان را باهم به دوش کشند تا کم کم تحمل مشکلات در راه عقیده برایش عادتی شود ! او را

وادر می‌کند همراه با مومنان بجنگ کفار رود تا کم کم جنگ با کفار عادت آنان گردد !

عادات فردی و اجتماعی نه تنها دوام و استمرار را تضمین می‌کند ، بلکه اصولاً زندگی انسان هم ، با چند برابر شدن قدرت زندگی برانگ ضمیمه شدن دیگران بدان ، تضمین می‌شود و بدون کندی و حمود جریان پیدا می‌کند ، با برخورد و ضمیمه شدن همه عادات فردی و اجتماعی ، نظام اجتماعی توانائی ایجاد می‌شود که ساختمانی بس محکم و استوار دارد . همه عادات نفسی دیگر از قبیل : راستی وفا ، محبت ، مهربانی ، بخشش ، ایثار و غیره‌نیز دارای همین آثار اجتماعی هستند .

اسلام برای ایجاد عادات نیکو به برانگیختن و تحریک وجودان و ضمیر باطن و ایجاد می‌سل و رغبت در کار پناه می‌برد . بعد از آن میل را به کار واقعی مشخصی تبدیل می‌کند که دارای حدود و خصوصیات روشن است ، ظاهر و باطن را با هم

۱-النکور / ۸-۹ ۳-البقره / ۲۱۹

۴-النحل / ۶۷ ۵-النساء / ۴۳

۶-المائدہ / ۹۰

ع- تحریم ازدواج موقت را مولف مطابق عقیده عده‌ای از برادران مسلمان اهل سنت گفته است و حال آنکه دو متعدد روا را (طواف نساء و ازدواج موقت) عمر در روزگار خلافت خوش ، تحریم کرد و ناروا دانست وجزو تشریعات اسلام نبود که تدریجا " تحریم شود یا یکباره . چون این موضوع یک مساله حیاتی و مبتلا به همیشگی بشر است برای تمام موارد ضروری جائز است و اگر به جای خود وتنها در موارد ضروری مطابق با آداب و دستورات عمل شود از فحشی رایج در ممالک اسلامی سخت جلوگیری می‌کند (مترجم)

۷- در اینباره مراجعه کنید به کتاب " شبهات حول الاسلام " فصل مشروح " الاسلام والرق " . این کتاب به نام (اسلام و ناسیمانیهای روشنگران " به فارسی ترجمه شده است .)

پنجه او صفحه ۳

شاد سوی و احتیاج سازنده نام رفتار
و این رفتار رفتت افراده جانبیه است .
و همان رفتت حد او و محال انجام اینکلیس با
اس اینکلیس را باعده که بموارد بعض عوقد را بخوبی
آغاز کنند اگر بر سرت و خانه سر نامگذاری ننمایند
آن این
و این
و این
و این این

در آمیخته هر دو راهنمای موافق با یکدیگر می‌سازد : میل و رفتار . آنگاه میل و رفتار را از صورت مساله فردی بیرون آورده آن راحلههای رابط سلسله محکم اجتماع می‌سازد .

نمای میل و رغبتی است که در باطن انسان برای پیوند یافتن با خدا و خواستن از او وطلب مؤمنه و روزی از درگاهش ، ایجاد می‌شود . این رغبت باطنی به عملی با مراسم و مشخصات مخصوصی تبدیل می‌شود . این عمل مشخص و معین فردی به یک کاردست جمعی مورد علاقه و محبت همه تحول پیدامی کند .

رکات میلی است که در اندرون نفس انسان پیدا می‌شود برای آزاد ساختن جان انسانی از بخل و ایجاد مهربانی و همدردی بانیازندان و همکاری با اجتماع . این میل درونی به کار ظاهر شخص و معینی باحدود خاص تغییر شکل میدهد که هم نسبت و حدود آن در دارائی معین است و هم هنگام پرداختش . این کار فردی به نظامی بدل می‌شود که پایه حکومت اسلامی و جامعه برآن استوار است .

به همین طریق تمام عادات اسلامی ارزش‌دار ساختن رغبت و خواست قلبی شروع می‌شود آنگاه این رغبت باطنی به عدل زنده و مجسم و مشخص تبدیل میگردد . در این تغییر و تحول اندک جدو جهد طاقت فرسا و غیر قابل تحملی هم برای انسان پیش نمی‌آید و در عین حال که این رغبت کم کم به صورت عادت در می‌آید . این عادت آگاهانه و از روی شعور و توجه انجام می‌گیرد نه خود کار و نا آگاهانه و ماشینی .